

realizarea momentelor coregrafice. Lucrat sensibil, expresiv ca imagine și interpretare, bogat în mijloace, spectacolul are căderi de ritm, care induc o stare de monotonie. E posibil ca pe umerii lui Florin Vidamski să stea o sarcină prea mare sau ca adaptarea la un nou spațiu de joc să-i fi creat probleme.

Proprietate condamnată după Tennessee Williams a fost o încercare eșuată a interpreților din distribuție, conduși de regizorul Vasile Toma. Jucat la Green Hours, spectacolul *Născut vinovat* de Ari Roth, regia Erwin Șimșensohn, pierde din forță pe scena de la Mangalia. Dar se văd bine decupajul regizoral, construcția serioasă, iar actorii se arată a fi pregătiți să urce cu profesionalism pe o scenă de teatru. Dintre ei, Raluca Oprea a fost răsplătită cu premiul „Timică”, acordat de Asociația MASTER CLASS.

Alte două premii au fost obținute de *Ursul* de A.P. Cehov, regia Mihaela Triboi, pentru cel mai bun spectacol și premiul special al juriului „Sică Alexandrescu”, revenit Ioanei Calotă. Un exercițiu teatral, bine construit pe situații comice, care i-a dat prilejul lui Lucian Ghimiși să se vadă fără probleme chiar și într-un rol secundar, iar Ioanei Calotă să-i fie confirmat talentul, în ciuda, de această dată, a unor ușoare stridente în interpretare.

Aceștia sunt cei care în 2003 au trecut HOP-ul. Premiați sau nu, criticați sau lăudați, ei au învins, cum spune directorul Galei, Cornel Todea, „propriile bariere, neliniști, aprehensiuni față de critici, orgolii față de propriii colegi de generație”.

Cu premianții în direct

Natalie Ester și Adrian Văncică sunt cei care s-au luptat anul acesta cu HOP-ul și au învins. Ei știu că îi mai așteaptă încă multe altele, dar sunt siguri că le va face față. Natalie a absolvit în 2001 Universitatea Hyperion, la clasa profesorilor Catrinel Dumitrescu și Emil Hossu. Adrian – UNATC în 1999, la clasa profesorului Mircea Albulescu. Ea este angajată la Teatrul Evreiesc, unde joacă cu bucurie, el este hotărât să facă teatru și caută o provocare. Despre ei și generația căreia îi aparțin, despre visurile și speranțele, supărările și nevoile lor, despre Gala Tânărului Actor îi lăsăm pe ei să ne vorbească.

Natalie Ester: Gala HOP este un test pe care ar trebui să îl trecem cu toții. Sunt mult mai mulți cei care ar trebui să se încumete să vină la Mangalia. Nu știu de ce nu o fac. Au participat peste 30 de actori la preselecție, dar și atunci sala mi s-a părut goală... Cunosc și alți tineri talentați decât cei care au fost prezenți acolo. Eu am realizat că acest festival se numește Gala Tânărului Actor și că, din păcate, tinerețea nu este veșnică. Mai am și la anul o șansă, pe care nu o voi rata.

Adrian Văncică: Eu mai puteam participa doar în acest an. Pentru mine Mangalia a reprezentat cu adevărat o șansă! Nu s-ar putea face și o secțiune *off*? Poate sunt artiști care au depășit perioada de vârstă, dar care au astfel ocazia să mai arate ceva dacă vor. Generația mea nu a prea avut încredere în

Costinești. Această Gală nu e spectaculoasă! Și ar trebui să fie! Îi lipsește un artificiu care să o transforme în eveniment. În ultimul meu an de facultate am fost la HOP ca spectator. Pavel Bartos mi s-a părut cel mai bun. Dar, spre surprinderea mea, nu el a obținut premiul. Nu am avut doar eu această părere. I-am dat atunci Galei un vot de neîncredere. Anul următor, am jucat la Teatrul „Bulandra“ în *Îmbălzirea scorpiei*, pusă în scenă de Mihai Măniuțiu. A fost o experiență unică. Repetam cu istoria teatrului românesc în sală, cu Marin Moraru, Mihai Fotino, Oana Pellea, Marian Râlea, Stelian Nistor, Anca Sigartău... Am jucat apoi la Teatrul de Comedie în *O noapte furtunoasă* și în *Copilul divin*. Jucam, aveam mai multe spectacole pe săptămână, dar am trecut printr-o perioadă dificilă. Mă descurcam greu, banii nu îmi ajungeau și am avut o etapă de negare a teatrului, a meseriei acesteia... Am fost slab. Un an de zile am plecat din țară. M-am întors cu o poftă nebună de a face această meserie, pentru care am urmat o școală și pe care chiar cred că pot să o fac! Am venit la HOP pentru că aveam o șansă și nu trebuia să o ratez! Nu cu gândul că mă duc să văd ce va fi!

N.E.: Nu trebuie să vii doar ca să vezi cum e! Am declarat și în caietul-program că atunci când particip la un festival câștig premiul I. Nu concep altceva! Și pentru asta mă pregătesc! Un actor ar avea nevoie de asemenea experiențe cel puțin de douăsprezece ori pe an. Poate părea lipsă de modestie ceea ce spun, dar altfel nu cred că are rost.

A.V.: Dă bine să fii modest, dar tu cu tine trebuie să fii foarte aspru! În meseria noastră nu de modestie este vorba, ci, așa cum mi s-a spus în facultate și nu am înțeles atunci, contează să fii umil. Față de text, față de regizor, față de colegi și, repet, aspru cu tine! Sunt mulți care nu suportă...

N.E.: Nu-i o meserie cu jumătăți de măsură! Facultățile umplu clasele de actori, apoi toți ajung să ia licența... Mulți vor să facă teatru, dar profesorul ar trebui să le spună plecați din meseria asta, nu o veți face!

A.V.: Asta nu se va întâmpla! Dacă ești profesor și ai 15 elevi dintre care doar doi sunt talentați și îi dai pe restul afară, tu cui îi mai ești profesor? Aia doi cu cine învață? E normal să fie așa... Dar suntem prea tineri ca să spunem vorbe mari... mai ales că am avut niște dascăli minunați: Mircea Albuлесcu, Cătălin Naum, Dinu Manolache. De la fiecare am avut atât de mult de învățat.

N.E.: Și eu le mulțumesc lui Emil Hossu și lui Catrinel Dumitrescu. Din clasa mea nu știu pe cineva care să se fi reprofilat. Fiecare a găsit un loc unde să-și facă meseria.

A.V.: Să fim serioși, nu ai cum să te apuci să vinzi prosoape! Înseamnă că ai făcut degeaba o școală! Eu vorbesc din proprie experiență. Am plecat, am încercat să fac altceva, poate că aș fi reușit, dar sufletul mi-era sărac! Am venit hotărât! Așa sunt! Nu îmi doresc să fiu angajat neapărat într-un teatru, ci să am parte de o *întâlnire* cu un regizor, cu un actor, cu un text, cu un autor... Vreau să fiu cooptat în proiecte teatrale interesante. Să mă trezesc dimineața și să spun plin de bucurie: ah, în seara asta am spectacol!!! Pentru că sunt situații în care spui: uf, iar trebuie să joc aia...

N.E.: Da, dar știi ce bine e când ți se îngroașă pielea? Nu e rău să faci și ceea ce nu-ți place, să știi...

A.V.: Vorba domnului Mircea Albuлесcu: pentru noi, actorii, norocul joacă un rol nepermis de mare!

N.E.: Eu mă număr printre cei care au avut noroc! Am luat prima admiterea, am terminat prima facultatea. Dar am și ținut ca acest lucru să se întâmple. Acum

trei ani, după absolvire, mi s-a deschis poartă către scenă: Teatrul Evreiesc. În acești trei ani eu am adunat 13 spectacole. Nu e puțin...

A.V.: Visul meu este să am suficienți bani ca să fac o echipă. O am deja în minte. Regizor, actori, scenografi dansatori etc. Eventual să plecăm pe o insulă și să montăm spectacole...

N.E.: Al meu este să obțin Oscarul! Pot la fel de bine să ajung o necunoscută, dar dacă nu îți dorești și nu urmărești... degeaba trăiești!

A.V.: E o vorbă: ai grijă ce-ți dorești că poate și se împlinește! Am vrut să câștigăm Gala? Am câștigat-o! Să nu ajungem în ziua în care să spunem că „ni s-a întâmplat, ei, și ce?” Depinde de noi să știm să construim mai departe, să ne facem un țel nou. Mi-a spus odată cineva: „Ești foarte talentat, bravo! Dar îți ajută la ceva?” Noi nu avem o meserie de birou. Ea te obligă ca astăzi să fii mai bun ca ieri, iar mâine mai bun ca azi. Sunt mulți care nu înțeleg asta. Care nu se antrenează, care nu au mai făcut un exercițiu de vorbire sau de mișcare de mult timp. Nu mă întreba cât am lucrat la jongleria din *Angajare de clown!* Nu poți să-ți închipui de câte mii de ori m-am aplecat să ridic bilele! De ce nu se înscriu mai mulți la HOP? Pentru că e mai greu să recunoști că nu poți face față decât să te ascunzi și să nu te înfrunți cu realitatea!

N.E.: La programul liber din Gală, cel mai greu mi s-a părut alegerea textului. Este o muncă titanică sau un noroc extraordinar să pui mâna pe o carte și să spui că aceea e... La prima lectură, Cărtărescu nu mi-a plăcut deloc. La a doua mi s-a părut genial și mi-am spus că și eu trebuie să fac ceva ieșit din comun plecând de la textul lui. M-am prezentat cu *Curriculum vitae* de Ram Bam Tym. Ram Bam Tym e pseudonimul meu. Dincolo de Ram Ba Tym, este Tom Stoppard, de care m-am îndrăgostit și de la care am furat mult. Scrisul mă completează. În momentul în care iau pixul în mână îmi trece durerea. Chiar și nemulțumirea pe care o simți atunci când joci ceva care nu-ți place și plângi noaptea și-ți spui: nu vreau să mă trezesc, nu vreau să merg la spectacol! Așa s-a născut o piesă pe care am scris-o într-o noapte și care astăzi umple sala la Teatrul Evreiesc: *Destine încrucișate*. Nu scriu pentru a scrie, nu joc pentru a juca, le fac cumva împreună. Le împletesc și îmi place cum iese.

A.V.: Din păcate, nu se poate trăi din teatru în România și mă refer la tinerii actori, la cei din generația noastră. Fiecare trebuie să-și găsească o altă modalitate de a face bani. Și uite așa, meseria ta, pentru care te-ai pregătit, ajunge un hobby!

N.E.: Eu le mulțumesc părinților mei că am în buzunar limba engleză cu care câștig bine. Sunt profesoară de artă dramatică și engleză la o școală particulară. M-a salvat și televiziunea cu dublajele la desene animate. Dacă ar fi să trăiesc din salariu, ar fi o tragedie! Drept pentru care eu nu mai am timp! Ca să pot face meseria asta alerg în restul timpului! Trebuie să trăiesc! Dar când am dat la facultate, nu am făcut-o pentru bani. Când dăm concurs la un teatru știm bine că nu o facem pentru bani. Când venim la Gala Tânărului Actor nu știu dacă pentru bani trebuie să venim...

A.V.: Poate ar fi o motivație în plus!

N.E.: Nu cred că tinerii actori au nevoie de o motivație financiară pentru a participa la Gală. Altceva ar trebui să-i motiveze: competiția, șansa! Cred însă, cu aceeași tărie, că ar merita să fie răsplătiți pentru munca și dragostea lor față de meseria asta. Mă refer la actori în general, chiar la marii actori ai acestei țări, care nu sunt prețuiți la adevărata lor valoare.